

ఈ మండగ మహదేవ మోన్సె పశ్చిమఘట్టద ఆ దుగ్మమ కాపుగళ్లు తోలీయంత బీఇల్చిద్ద నిలరన్న నోఎది, ‘మ్యాడన నోఎడి, నిరిన ఆజె దష్ట దష్ట కాణువ గుడ్గగళ్లు’ ఎందు తోలిసుత్తిద్ద, ననగ్ ఆగ ఇదల్ల నేనపాయితు. ఒందు సక్క ఇన్సోందు ఏధ్య మహ్మందు భ్రమే.

బిసి బిసియాద నీరు మేలే సూయియ యంత్రదింద కాయ్యు కేళగ్ బరుత్తిత్తు, డిప్పుశనో కడిమ మాడలు ఒందు సుందర శ్శాన అగత్తవిత్తు. ఆత రాత్రి దేవ్వవాగి బందిదాన్యేయే? అథవా నానే హాగ్ కల్గొసిచోండనే, బల్లవరారు ఆదరే నన్న కల్నెయల్లి అరలీద భయుక్కే నన్న కల్నానా శక్తియీ పరిహార ముడుకుత్తదె, అదక్కే నన్న భయిగలు నన్లే మణ్ణుదపు ఎందుచోండబు.

దేతరన్న సంకరిసిద దేవరు నన్న దేవ్వవన్న సంయరిసువను.

ఆరే సమస్యేయూ నన్లో.

పరిహారవు నన్లో.

బిసి బిసియాద నీరు తలేయింద కాలిన హబ్బేరీనివరగే బిచ్చగాగిత్తు. ఇన్ను ఎదెచుహోబ్బేకు హోరళ, కంకళ, ఎదె తోలే సంధిగళన్న తిక్కి తిక్కి ఉనజ్జుబేకు. ఎమ్ము హోలసు ఈ దేహ నవరంద్రగలింద బిదుగచేయాద త్యాగ్గిలన్న దేహదింద హోరాకబేకు.

మనస్సు హోస హోస వాళ్లింగళన్న స్ఫ్రైసుత్తదె. అదు స్ఫ్రైసువాగ అదక్కే ఇతిహాస నేనేపురుపుదల్ల ప్రతియోభ్యు మనుష్ణును తన్న ఆత్మద బాత్రిదార. ఈ భాత్రిదార యావాగలూ తన్నన్న సమధిసిచోబ్బుత్తానే. తన్న హదినేఱు వపచద ఉగ్ర తపసినంధ జీవనపు ఒందు నాటకవే? హోదు, ఉత్తరగళు ముడుకువాగ ఈ హదినేదు వపచద జీవన పాపక్కే విరుద్ధవాగి ఇవళే అణేగోళిసియువుదు. ఆ మహాదేవనెంబ ముడుగ ఈ హదినేఱు వపచద ఇతిహాసవన్న నాశమాడలు బిందిద్వానే. మోదలిన ననగ్ కగిన ననగ్ అంతక వ్యోసపిల్ల ఎందు బట్టె పరిసిచోండు ఆ స్వానద మనస్సింద హోరబందబు.

త్రింగో త్రింగో త్రింగో బెల్లిన శబ్ద బట్టె హాకిచోళ్లు పురుషోత్తు ఇల్లద జన అందుకోందు బాగిలు తగియుత్తాశే.

అదే కోల్యేటు నగు, సిధ్ధ మాదరియ ముఖిగలు, కైయల్లి బోక్కెగలు, పాస్సికో వ్యాచేటినల్లి హణ్ణుగలు, ప్రతియోందూ రెడిమేడో.

అవరు ఆరు జన ఇద్దారే. అవళ సహోద్యోగిగలు. ఒచ్చుళంతూ ఈ సంస్థేయ ఆరంభదిందలూ ఇద్దాశే. అవలిగ్ వికాసవాద ఎందరేను ఎన్నుపుదు గొత్తిల్ల.

‘మేడం నిల్వ బహచ తెళ్గాగిద్దిలిరి...’, ‘మేడం షాబ్బేటో తగిదుకోందిరా?’, ‘మేడం నిల్వ ఇన్నో బహచ దినగళ కాల హిగే రేస్సే మాజబేకు...’

ఒహో. అవళ ఆశయ నాను ఆఫీసిగే బరువుదన్న తప్పిసి ఆరామవిరువుదు ఆగిరిబుదు. అథవా నన్న బగ్గె కాళజియోం. కాళజి ఎల్లింద బంతు, ఇదు ఒందు జ్యేవిక సరపలీ, ఒచ్చు సక్రే ఇన్నోబ్బునిగి ఆహార.

ఒచ్చుళంతూ కణ్ణల్లు నీరు, అవరమ్మ సత్కాగ హిగే అత్తిద్దబో ఇల్లో? తాగంతూ తన్న కణ్ణలీగళన్న మునిరాబాదో డ్యూమినంతే తుంబిచోందిద్దాళే. మహావోని మాతాడలు ఆగదం దుఃఖ ధూ! నాను కణ్ణద ప్రపంచవెల్లవు ఒందు నాటక కంపనీ, దినాలు రంగసచ్చికే, ప్రదర్శన, రెపటటి. ఎల్లర్లగూ కుళ్లిరిసిదలు. చెంచ మాచ్చుత్తేనెదలు. ‘ఇల్ల నిల్వ ఆరామవాగిరి నాను మాడుత్తేసే’ ఎందు ఎద్దట మల్లికా. అవలిగ్ సహాయ మాడలు ఇన్నోబ్బులు అవళ జోతెగే హోదలు.

‘డాక్టర్ ఎనెందరు?’

‘డిప్పుశనో’

‘డిప్పుశనో ఎందరే అదు నిమగ్ ఇదే తింగళు బరుతడల్ల?’ కేళీదరు అవరు. ‘హోదు, ఈ తింగళిగు నన్న డిప్పుశనోగు సంబంధవిదే. నిమ్మ మణ్ణు హబ్బుగళంతే, సత్త హబ్బుగళంతే, వాల్యోంట్సో దినదంతే ననగ్ ఈ డిప్పుశనో దే ఎందరీవటు.